

Ülle Ulla Eri Klasist: Ma pole näinud kedagi, kes oleks nii nakatavalt heatujuline ja lõbus

<http://elutark.delfi.ee/malestus/ulle-ulla-eri-klasist-ma-pole-nainud-kedagi-kes-oleks-nii-nakatavalt-heatujuline-ja-lobus?id=73823397>

01.03.2016

Foto: Eva Ligi

Ülle Ulla. Foto Eero Vabamägi

Maestro Eri Klasiga jäeti täna hüvasti tema koduteatris Estonias. Tema kõige turvalisemaks paigaks oli aga kindlasti kodudiivan, kus ta harva istuda sai. Kutsumus oli niisuguse. See õieti ongi elu. Eri Klasiga koos oldud aega meenutab [Ülle Ulla](#), kes oli kakskümmend aastat dirigendi abikaasa.

[Eri Klasil](#) oli veel koduseid kohti. "Mulle meeldib see kingitus, nimeline tuba [Kuressaares](#), kuhu mul on end võimalik lukustada. Ja mäletan, kuidas üks ajakirjanik kergitas kulme, kui näitasin talle [Hiiumaal](#) seda kuuri, kus Hirmuste küla mees Ülo Pihel lubab mul aega veeta. Aga mulle meeldib see, et keeran ukse kinni ja keegi ei tea, kus ma olen."

Kui küsisin Eriilt, kuidas lõhnab hommikune Tallinn, ütles ta, et on varajane tõusja, läheb aeda, kastab lilli ja siis teeb endale süüa.

Kuigi Eri Klas on olnud mitmel pool peadirigendi ametis ja dirigeerinud orkestreid enam kui 40 riigis, oli tema jaoks just Estonia teatris see õige kodu lõhn. "Näiteks kui maakler müüb maja ja küpsetab seal enne klientide tulekut saia, hõiskab ostja juba uksele: oi, kui hea kodune lõhn siin on. Estonia teatris on grimmist, liimist ja lõuendist pannkookide küpsetamise lõhn - kodune lõhn."

Eri Klas polnud suur ümberkehastuja. Ikka kolm tähtsat asja: muusika, muusika ja muusika. Aga kui filmimehed Hiiumaal tema hoovi tulid, võttis dirigent vikati kätte ja hakkas kohe muru niitma - kehastus kiiresti ümber. Eri oli teada sõnameister. Mis tähendab seda, et Eri Klas võis rääkida mistahes teemal, muusikast, vahtralehtedest või hoopis kummalistest asjadest.

Eri Klasi endise abikaasa Ülle Ulla sõnul oli Eri eriti veetlev jutuvestja.

"Talle meeldis, et ma teda hoolega kuulasin. Nende aastate jooksul, mil me koos elasime, imetlesin, kuidas ta võlus inimesi. Ükskõik millisel kellaajal ja ükskõik kus, kogu seltskond pööras oma näo Eri poole, kes värvikalt oma kontsertidest rääkis. Muutusin ise kidakeelseks ja õppisin tõepoolest kuulama. Elasin tema reisimuljetesse nii sisse, et oleks nagu ise kohal käinud. Kui me Eri ja Hiiumaale sõitsime, leppisime enne kokku, et algul ei tee seal mitte midagi, vaid alles järgmisel päeval."

"Aga kui me Üllega Hiiumaale jõudsime, ei saanud ma veel autost väljagi, kui Ülle juba kükitas maas ja rohis," naeris selle peale Eri.

"Talvel oli vaja tee lumest lahti ajada, aga Eri ütles, et aega küll, astume paar sammu ukseni, küll pärast teeme ... ja läks naabriga juttu ajama," muigas Ülle.

Üks inimene võib luua nii palju elu.

Sõrm jääb peatuma Ülle Ulla raamatu erileheküljel: Ühel õhtusel ajal, uue aasta esimesel

päeval, kui Ülle enam kedagi ei teadnud oodata, helises uksekell. Ja leidis sealt naerusuise Eri, uusaastasooivid keelel ja šampanjapudel kaenas. Tookord olid nad Sulev Nõmmikuga Kadrioru kohvikus uut aastat vastu võtnud, kui Eri samme kodu poole seades "juhtumisi" tee Ülle juurde leidis. "Korter muutus korruga rõõmsaks," meenutab Ülle. "Istusime köögis ja ajasime juttu. Peamiselt rääkis Eri ja see oli otsast lõpuni naljakas. Ma pole näinud kedagi, kes oleks nii nakatavalt heatujuline ja lõbus..."

Ja nii see läks ... sellest ootamatust õhtust alates.

Ülle Ullat tuntakse kui endist Estonia teatri baleriini ja isikupärase võluga daami. Ka kauaaegset esinduslikku Estonia teatri peadirigendi Eri Klasi abikaasat. Kui Eri Klasi ja Ülle Ulla ühised eesti sõbrad Stockholmi päevilt tantsijannat draamalaval nägid, olid nad siiralt üllatunud. Ja kui sellele ajale tagasi vaadata, on Ulla lavatee draamaosadeta peaaegu mõeldamatu. Võib olla on see ettekujutus, aga vahel on mõista antud, et võib olla Ulla peadirigendi prouana tõi oma karjääri kodule ohvriks. "Ei, nii see ei ole," ütleb Ülle Ulla otsustavalt. „Tantsisin Estonia tearis 20 aastat, mida loetakse baleriini elueaks laval. Lahkusin 38aastaselt balletilavalt ja leidsin kümneks aastaks tööd Viru varietees. Edasi läks poolteist aastat põlveoperatsioonist väljatulekuks. Ja edasi vabakutselise näitlejana Estonia muusikalides "Savoy ball" ja "Kabaree"."

Nii ta kuulas kodus Eri kõrval palju head muusikat, külastas ooperit ja kontserte. „Arenesin ka teises plaanis - keetsin ja küpsetasin roogasid, mille valmistamiseks töötaval naisel aega ei jätku. Kokaraamatu järgi olid repertuaaris hoopis teised "osad": sibulasupp Alexander Dumas' moodi, kalkun rüütli moodi. Ja õhtuti varieteesse esinema jõudes tundsin, et laval on nii lihtne, kerge ja mõnus - tõeline puhkus."

Eri ja välismaale kaasa sõita abikaasa ei saanud? "See kestis kolm neljandikku meie kooselust. Ma luiskan. Ma sain ju kaasa sõita väga edukatele esinemistele Moskvasse, Leningradi ja Pitsundasse. Alles sellest ajast, kui Eri valiti 1985. aastal Stockholmi Kuningliku Ooperi peadirigendiks, muutus palju. Samal ajal oli ta juba saanud NSV Liidu rahvakunstnikuks, mis võimaldas esinemistele abikaasa kaasa võtta. Nii võisin ka mina nelja aasta jooksul Eri ja kaasa sõita. Meile anti Stocholmis korter ja mina toimetasin päeval kodus. Aga õhtuti vaatasin ja kuulasin oopereid, ballette ja kontserte. See oli suurepärane! Aga telefoniabielu moodustas kolm neljandikku meie kooselust ja oli paratamatu. Seda just tänu Eri, kel oli suur soov mulle kõikjalt helistada. Ma ei osaka seda seletada, aga Eri oli suur soov mulle helistada ka Tallinnast. Vaevast oli ta teatrisse jõudnud, kui juba proovi vaheajal helistas ja soovis teada, mida ma teen ja mis on lõunaks valmimas. Nii hoolitsevat ja suurepärasest inimest pole..."

"Eri oli oma emale hea poeg ja kinkis emale ta kuuekümnendaks sünnipäevaks suvila Lohusalus. Mina ostsin oma kogutud raha eest Hiimaale maja. Mul oli tühi konjakipudelikarp, kuhu tasapisi raha kogunes. Eri meeldis meie Hiiuma suvekodu. Ta käis hiljemgi seal mind vaatamas, kui me enam abielus polnud."

Eri Klasil on tütar, tütrelaps ja ka kasutütred. Ülle Ulla tütar kannab ema nime Ulla. Ta käis koolis ja samal ajal töötas teatris valgustajana ning õppis kuulama ja armastama klassikalist muusikat. Ulla Kerge /Sonnenberg/ on elukutselt disainer. Eri kasvas Ullat maast madalast ja tema ütlemise järgi on Ulla rõõmud ja mured olnud ka tema rõõmud ja mured.

"Meie vahel on olnud side, mis pole kunagi katkenud," ütleb Ülle Ulla tütre kohta. „Kui ma jälle kusagile välismaale sõitsin ja küsisin Ulla käest, mida ma toon, vastas ta: ei midagi, ainult pehmet kustukummi. Meil seda polnud, aga see oli disaineri ametis talle väga vajalik. Kui ma sümboolselt sinna kõrgele mäkke olen jõudnud ja sealt enam oma jõul ja nõul alla ei saa, siis olen kindel, et see üks on Ulla, kes ulatab mulle kätte..."

Vahel on tunne, et mälestus on sama kui reaalsus. Seda tundis ka Ülle Ulla, kui ETVst Eri Klasi mälestussaadet vaatas.